

Sygn. akt IV Ka 59/22

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2022 r.

4. Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

1. Przewodniczący:	1. SSO Agnieszka Połyniak
1. Protokolant:	1. Magdalena Telesz

przy udziale Marka Bzunka Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 2 marca 2022 r.

6. sprawy W. W.

7. syna M. i W. z domu J.

8. urodzonego (...) w R.

9. oskarżonego z art. 284 § 1 kk

10. na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego L. W.

11. od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

12. z dnia 11 października 2021 r. sygnatura akt II K 801/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uznaje oskarżonego W. W. za winnego czynu z art. 284 § 1 kk opisanego w części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 284 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 69 § 1 kk w zw. z art. 70 § 1 kk wykonanie tej kary warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata, zobowiązując w tym czasie oskarżonego na mocy art. 72 § 1 pkt 1 kk do informowania Sądu, co 6 miesięcy, na piśmie o przebiegu okresu próby;

2. uchyla rozstrzygnięcie z punktu II części dyspozytywnej;

3. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych L. W. i R. W. po 2000 (dwa tysiące) złotych tytułem częściowego naprawienia szkody;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego W. W. na rzecz oskarżyciela posiłkowego L. W. 840 złotych tytułem zwrotu kosztów związanych z udziałem pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza mu 120 złotych opłaty za to postępowanie.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 59/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Dzierżonowie z dnia 11 października 2021r. sygn. akt II K 801/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.		oskarżony nie figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego.	dane o karalności	k. 352
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów			
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1.	dane o karalności oskarżonego	brak podstaw, by kwestionować jego treść, korzystną dla oskarżonego	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Pełnomocnik oskarżyciela	# zasadny # częściowo zasadny	

**posiłkowego
zarzucił:**

niezasadny

**1. mające wpływ
na jego treść
błędy w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia przez:**

**a) dowolne
uznanie, że
stopień winy
oskarżonego nie
jest znaczny
podczas gdy
uwzględnienie
wszystkich
okoliczności
ujawnionych w
niniejszym
postępowaniu
powinno
prowadzić do
wniosku, że jest
o znaczny, w
szczególności, że
oskarżony jest
osobą
wykształconą i
doświadczoną
życiowo, w
chwili
popętnienia
czynu działał w
sposób
przemyślany,
kierunkowy,
wykorzystując
sobie tylko
dostępną wiedzę
o istnieniu
składników
majątkowych
wchodzących do
spadku po J. W.,
a jednocześnie
w tajemny przed**

**pokrzywdzonymi
i wprowadzając
w błąd
pracownika
banku zatajając
okoliczności
śmierci
właściciela
rachunku
bankowego, a
które
zachowanie
cechuje się
znaczną
nagannością i
jako takie
wyklucza
możliwość
zastosowania
warunkowego
umorzenia**

**b) dowolne
ustalenie
społecznej
szkodliwości
czynu
skarżonego jako
nie znaczną w
sytuacji, gdy
prawidłowa
analiza
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego
prowadzi do
wniosku, że
społeczna
szkodliwość
czynu
oskarżonego jest
znaczna, a za
tym przemawia
wysoka wartość
przywłaszczonego
mienia w kwocie
80.000 zł,
wykorzystanie
nadarzającej się**

sposobności w postaci śmierci właściciela tych pieniędzy, wiedzy o miejscu położenia tych środków pieniężnych, wykorzystania szczególnego zaufania pokrzywdzonych do swojej osoby, działania na szkodę osób najbliższych, w tym na szkodę swojej matki będącej w podeszłym wieku, działanie z niskich pobudek w postaci osiągnięcia korzyści majątkowej oraz niezwrócenia pieniędzy do czasu zakończenia się postępowania karnego, a które to zachowanie cechuje się znaczną nagannością i jako takie wyklucza możliwość przyjęcia niskiej szkodliwości czynu

c) ustalenie, że zabezpieczenie środków pieniężnych przed podziałem i przechowywanie

ich na własnym rachunku bankowym od 9.04.2015r. zostało dokonane w celu zabezpieczenia potrzeb matki i ocenie tej motywacji, jako okoliczności łagodzącej ocenę zachowania oskarżonego, podczas gdy uwzględnienie wszystkich istotnych w sprawie okoliczności, w szczególności, że matka oskarżonego zmarła już 6 lutego 2016r. (po upływie 10 miesięcy od daty popełnienia czynu przez oskarżonego), a w konsekwencji mimo upływu kolejnych 5 - ciu lat oskarżony świadomie w dalszym ciągu samodzielnie dysponował i dysponuje tymi środkami pieniężnymi i nie podzielił ich wobec uprawnionych, która to okoliczność nie pozwala uznać, że oskarżony działał w innym interesie, niż

*własny i jako
taka wpływać
powinna na
ustalenie
wyższego
stopnia
społecznej
szkodliwości
zarzucanego mu
czynu*

*2. naruszenie
prawa
procesowego, a
mianowicie:*

*a) art. 7 k.p.k.
przez
pozbawienie
zasad logiki i
prawidłowego
rozumowania
ustalenie, że W.
W. dokonując
przywłaszczenia
środków
pieniężnych w
kwocie 80.000 zł
działa w celu
zabezpieczenia
potrzeb
życiowych swojej
matki, podczas
gdy pieniędzy
tych nie wpłacił
na jej rachunek
bankowy, nie
został
przedłożony
żaden dowód
wręczenia tych
pieniędzy matce,
oskarżony
ostatecznie
zachowała jej
niemal w całości
dla siebie i
przez kolejne 10
miesiący życia
matki (od*

**08.04.2015r. do
06.02.2016r.)
przeznaczył jej
wyłącznie kwotę
8.831,45 zł (z
należnych jej
40.000 zł z tytułu
dziedziczenia), a
pozostała część
kwoty na jej
utrzymanie
pochodziła z jej
emerytury, a w
konsekwencji nie
istniała
jakakolwiek
usprawiedliwiona
potrzeba
zabezpieczenie
wszystkich
środków
pieniężnych
pochodzących ze
spadku na jej
utrzymana**

**b) art. 7
k.p.k. przez brak
oceny materiału
dowodowego
zgromadzonego
w aktach sprawy
o sygn. akt
II K 236/17, z
których wynika,
że oskarżony w
czasie
popętnienia
zarzucanego mu
czynu również
podrobił podpisy
pod
dokumentami w
celu
przeniesienia na
swoją rzecz
własności innych
ruchomości
wchodzących do
spadku po J.**

W., a które to zachowanie połączone z zarzucanym mu czynem przywłaszczenia pieniędzy prowadzić powinno do logicznego wniosku, że oskarżony działał wyłącznie z niskiej pobudki – w celu osiągnięcia własnych korzyści majątkowych, a nie w celu zabezpieczenia potrzeb bytowych matki

c) naruszenia prawa materialnego, a mianowicie art. 66 § 1 i 2 w zw. z art. 115 § 2 k.k. poprzez dokonanie oceny społecznej szkodliwości czynu oskarżonego przy zaniechaniu uwzględnienia rozmiaru wyrządzonej przez oskarżonego szkody, w kwocie 80.000 zł oraz oceny naruszonego przestępstwem dobra, jakim jest minie i prawo do dysponowania

	<p><i>swoja własnością, a uwzględnienie których to okoliczności prowadzić powinno do wniosku, że społeczna szkodliwość czynu oskarżonego jest znaczna.</i></p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p><i>Zarzuty podniesione przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego uznać należało co do zasady uznać za trafne. Słusznie bowiem apelujący zarzucił i wykazał, iż wydając zaskarżone orzeczenie, Sąd I instancji oparł się na niepełnych ustaleniach faktycznych w efekcie czego dokonał nieprawidłowej oceny dowodów w zakresie motywów działania oskarżonego, co doprowadzało do</i></p>				

nielusznego wniosku, że w sprawie zachodzą przesłanki pozwalające na warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego W. W..

Na wstępie przypomnieć należy, że zgodnie z treścią art. 66 § 1 k.k. sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w

**szczegółności nie
popęłni
przestępstwa.
Jeżeli jedną z
przesłanek
warunkowego
umorzenia
postępowania
jest wymóg, aby
okoliczności
popęłnienia
czynu nie budziły
wątpliwości, to
sąd na podstawie
zebranego
materiału
dowodowego
musi dojść nie
tylko do
wniosku, że sam
fakt popęłnienia
przestępstwa nie
budzi
wątpliwości, a
zatem istnieją
wystarczające
podstawy, aby
oskarżonemu
przypisać
popęłnienie tego
czynu, lecz także
powinien
wyjaśnić
elementy
przedmiotowe i
podmiotowe tego
czynu, które
rzutowały na
ocenę zarówno
stopnia jego
społecznej
szkodliwości, jak
i stopnia
zawinienia
oskarżonego.
Zgodnie z treścią
art. 115 §
2 k.k. dla
ustalenia stopnia
społecznej**

**szkodliwości
czynu niezbędne
jest zbadanie
zarówno strony
przedmiotowej
czynu (chodzi
tu o rodzaj i
charakter
naruszonego
dobra, rozmiar
wyrządzonej lub
grożącej szkody,
sposób i
okoliczności
popętnienia
czynu, wagę
naruszonych
przez sprawcę
obowiązków),
jak i jego strony
podmiotowej (tj.
motywację
sprawcy, postać
jego zamiaru).
Dopiero
kompleksowa
ocena wszystkich
tych elementów
doprowadzi do
ustalenia, czy
stopień
społecznej
szkodliwości
czynu „nie jest
znaczny”, a
zatem, że ów
stopień jest
wyższy od
„znikomego”.
Swoim zakresem
może bowiem
obejmować
zarówno
przypadki
„nieznacznego”,
jak i „średniego”
stopnia
społecznej
szkodliwości.
Jakkolwiek na**

ocenę stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa nie mają wpływu właściwości i warunki osobiste sprawcy, środowiskowa opinia o nim, dotychczasowy tryb jego życia, przyznanie się sprawcy do winy, dobrowolne naprawienie przez sprawcę szkody wyrządzonej przestępstwem, wyrażona przez niego skrucha, czy też ewentualne pogodzenie się z pokrzywdzonym, są to bowiem okoliczności mające znaczenie dla ustalenia podstaw prognozy kryminologicznej, to i tych kwestii nie można całkowicie tracić z pola widzenia.

Nadto, aby możliwe było warunkowe umorzenie postępowania, niezależnie od stopnia społecznej szkodliwości czynu, sąd powinien ustalić

**również stopień
zawinienia,
który to stopień
także nie może
być znaczny.
Wyznaczenie
stopnia
zawinienia
wymaga
ustalenia
najpierw
wszystkich
przesłanek
przypisania
winy, takich jak
dojrzałość
sprawcy i jego
poczytalność, z
zakresu
rozpoznawalności
bezprawności
czynu oraz braku
anormalnej
sytuacji
motywacyjnej
występującej w
nasileniu
uniemożliwiającym
wymaganie od
sprawcy dania
posłuchu normie
prawnej. Istotne
przy tym jest
również to, że dla
zastosowania
warunkowego
umorzenia
postępowania na
mocy art. 66 §
1 k.k. warunek
braku znacznego
stopnia winy
musi
występować
kumulatywnie z
brakiem
znacznego
stopnia
społecznej
szkodliwości**

**przestępstwa.
Reasumując,
należy zatem
stwierdzić, że
dopiero
spełnienie
wszystkich
wskazanych
powyżej
przesłanek
uprawnia sąd do
podjęcia decyzji
w zakresie
warunkowego
umorzenia
postępowania.**

**Przenosząc
powyższe
teoretyczne
rozważania na
grunt
rozpoznawanej
sprawy, należy
stwierdzić, iż Sąd
I instancji w
sposób błędny
ocenił zarówno
stopień winy
oskarżonego jak
i społecznej
szkodliwości
przypisanego mu
czynu a to na
skutek
zaniechania
szerszego oglądu
zachowania W.
W., ujawnionego
w związku ze
śmiercią brata –
J. i
dysponowaniem
składnikami jego
majątku, które
weszłyby
następnie w
skład masy
spadkowej.**

Sąd dał bezkrytycznie wiarę oskarżonemu odnośnie tego, że wszystkie działania, której podejmował, rozdysponowując składnikami mienia zmarłego brata, w tym i kwotą 80.000 złotych, były przedsiębrane w interesie matki i on je tylko „zabezpieczył”, będąc w szoku spowodowanym śmiercią brata (vide wyjaśnienia, k. 303v). Te twierdzenia uznał Sąd za stanowiące okoliczności umniejszające stopień obu tych elementów.

Jednakże uważna analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dotycząca okoliczności w jakich oskarżony wszedł w posiadanie należących do zmarłego brata środków pieniężnych przeczy takiemu założeniu.

Zauważyć należy, że oskarżony niespełna trzy godziny po stwierdzeniu zgonu brata udał się do oddziału B. (...)w N., gdzie z rachunku oszczędnościowego (...) nr (...) wypłacił kwotę 80.000 zł. Pośpiech z jakim dokonał tej czynności jednoznacznie wskazuje na to, że doskonale zdawał sobie sprawę z tego, że nie posiada uprawień do pobrania pieniędzy z rachunku należącego do brata J. W. po jego śmierci. Jak też z tego, że po oficjalnym zgłoszeniu śmierci brata, środki te zostaną zablokowane do chwili, kiedy kwestia spadkobrania nie zostanie prawnie uregulowana z uwzględnieniem nie tylko jego i matki, ale i pozostałego rodzeństwa. To zaś w powiązaniu z faktem, że

pieniądze przelał na swój rachunek, a następnie ukrywał przed pozostałymi członkami rodziny jaką kwotę pobrał z konta brata, budzi uzasadnione wątpliwości, co do rzeczywistych intencji oskarżonego. Od momentu przelania ich na własne konto jedynie on nimi dysponował i – jak wynika z akt sprawy, w tym wyjaśnień oskarżonego – nadal wyłącznie dysponuje. W tej sytuacji tłumaczenia oskarżonego o rzekomej potrzebie zabezpieczenia pieniędzy przed możliwością pobrania ich przez rodzeństwo, które w ogóle nie posiadało upoważnienia do dysponowania kontem J. W. oraz chęci działania w interesie, matki jawią się jako nielogiczne i obliczone wyłącznie na

**uniknięcie
odpowiedzialności.**
**Zwłaszcza biorąc
pod uwagę fakt,
że ani nie
poinformował
matki o
„zabezpieczeniu
dla niej”, a
była uprawniona
do co najmniej
40.000 złotych,
ani nie przekazał
do dyspozycji
W.W. (1)tak
„pobranych”
środków
(notabene w
tamtym czasie
dysponowała
ona własnym
dochodem, co
uprawnia do
uznania, że nie
polega na
prawdzie
twierdzenie W.
W., iż
pozostawała na
jego wyłącznym
utrzymaniu).**
**Takie szczególne
i pilne
„zabezpieczenie”
środków
znajdujących się
na koncie
bankowym do
którego
upoważnieni nie
byli pozostali
członkowie
rodziny nie
znajduje zatem
racjonalnego
uzasadnienia.
Dodatkowymi
okolicznościami
przeczącymi
twierdzeniom**

oskarżonego o rzekomych motywach jego działania (wyłącznie w interesie i na rzecz matki W.) jest nie tylko fakt, iż nie chciał udzielić rodzeństwu informacji o rzeczywistej kwocie środków przelanych na swój rachunek jak i to, że twierdził, iż jest współwłaścicielem konta i te pieniądze mu się należą, na co wskazywał w swoich zeznaniach L. W..

Nadto, by dokonać właściwej oceny pobudek i motywacji oskarżonego ocenić trzeba także jego zachowanie w czasie trwania zarówno postępowania spadkowego, jak i w sprawie II K 40/18 Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie, która zakończyła się wydaniem wyroku 1 lipca 2019r.

(prawomocny stał się z dniem 9 lipca 2019r.).

Oskarżony miał zatem świadomość, że jego działania w stosunku do majątku po zmarłym bracie, a także od 6 lutego 2016r. po zmarłej matce, nie tylko zostały ujawnione, ale przede wszystkim nie zostały zaakceptowane przez pozostałych członków rodziny, zwłaszcza pokrzywdzonych – spadkobierców i następców prawnych W. W. (1). Od momentu przeprowadzenia postępowania spadkowego, jak też przeprowadzenie postępowania karnego II K 40/18 zdawał sobie sprawę z tego, że naruszył w ten sposób zasady porządku prawnego. Orzeczenie sądu o stwierdzeniu nabycia spadku obliguje go do rozliczenia się z rodzeństwem, skoro przejął te środki, które weszły w skład masy spadkowej po zmarłej W.W.

(1) i przez cały czas nimi dysponował. W tym zakresie słusznie apelujący podnosi, że Sąd meriti nie odniósł się i nie poddał w żaden sposób ocenie okoliczności prawomocnie zakończonego postępowania karnego.

Sam upływ okresu próby i wykreślenie z Krajowego Rejestru Karnego zapisu o warunkowym umorzeniu postępowania karnego w sprawie II K 40/18 nie przekreśla przecież faktu, że W. W. podrobił umowę kupna – sprzedaży ciągnika U. (...), należącego do zmarłego J. W. oraz upoważnienie do dokonania czynności związanych z wyrejestrowaniem tego ciągnika i działania przy wykorzystaniu tych dokumentów podejmował po śmierci brata,

podobnie jak w przypadku jego konta bankowego.

Trudno uwierzyć, że te wszystkie przedsiębrane w takim pośpiechu działania miały na celu zabezpieczenie interesów matki oskarżonego. Nie można zatem, oceniając pobudki, motywację, jak też postawę sprawcy po popełnieniu przestępstwa, pominąć tej okoliczności, iż obecnie oceniane zachowania oskarżonego są związane ze sprawą II K 40/18. Wynikają wszak z tej samej sposobności, którą skrzętnie wykorzystał.

Oba postępowania dotyczyły wszak majątku zmarłego 8 kwietnia 2015r. J. W., nad którym władanie w całości – w sposób bezprawny – przejął oskarżony, każdorazowo tłumacząc się o dbałością o

dobro matki i jej los.

W aktach sprawy znajduje się dokument bankowy – dyspozycja na wypadek śmierci dotycząca środków J. W. (k. 26), zgodnie z którą upoważnionymi byli zarówno oskarżony (co do środków zgromadzonych na rachunku nr (...), k. 106), jak i W. W. (1)(co do środków zgromadzonych na rachunku nr (...), czyli tym, z którego pieniądze oskarżony wypłacił i wpłacił na swoje konto – k. 104). Dyspozycja na wypadek śmierci ma na celu zagwarantowanie wypłaty określonej kwoty pieniędzy z rachunku bankowego klienta banku w razie jego śmierci, m.in. w celu organizacji pogrzebu, czy zabezpieczenia realizacji bieżących wydatków rodziny i

wówczas środki
te nie wchodzi
w skład spadku.
Niemniej z
okoliczności
sprawy wynika,
że oskarżony,
wyplacając
pieniądze z konta
brata z
rachunku, do
którego
dyspozycja na
wypadek śmierci
jego nie
obejmowała,
zataił fakt jego
śmierci, a przy
tym pozbawił W.
W. (1) należnych
jej środków.
Wykorzystując
posiadane
pełnomocnictwo,
które wraz ze
śmiercią brata
wygasło, pobrał
wszystkie
dostępne środki.
Nie ulega
wątpliwości, że
miał przy tym
świadomość, że
nie jest osobą
uprawnioną do
zadysponowania
tą kwotą i
to właśnie było
przyczyną tego,
że w takim
pośpiechu
wyplacił
pieniądze i
następnie
wplacił na
własne konto.
Tym bardziej,
iż dopiero po
powzięciu
informacji o

śmierci J. W.,
bank był
zobowiązany
powiadomić W.
W. (1), iż jest
osobą
uprawnioną –
beneficjentką
zapisu na
wypadek śmierci
oraz o kwocie
przeznaczonej
dla niej do
wypłaty (80.000
złotych). Taki
obowiązek nie
dotyczy sytuacji,
kiedy na koncie
zmarłego będzie
saldo zerowo lub
ujemne. Do takiej
zatem sytuacji
doprowadził
oskarżony, co
zapis na rzecz
W. W. (1) czyniło
bezprzedmiotowym.
Zauważyć trzeba
i to, że
twierdzenia
oskarżonego, iż
niejako został
zmuszony do
dokonywania
wpłat na konto
bankowe, z
którego opłacany
był pobyt W.
W. (1) w domu
spokojnej
starości, a same
wpłaty stanowiły
przejaw jego
dobrej woli,
również przeczą
jego
wcześniejszym
zapewnieniom, iż
pieniądze pobrał
dla matki, co

wynika także z zeznań L. W. (k. 272v – 273v).

W ocenie Sądu odwoławczego wypłata kwoty 80.000 zł stanowiła swoistą kontynuację działań przedsięwziętych przez oskarżonego jeszcze przed śmiercią J. W., a to w związku z pogarszającym się jego stanem zdrowia, który w krótkim czasie doprowadził do jego śmierci, a z czego oskarżony zdawał sobie sprawę. Przekonuje o tym powiązanie działań, której podejmował, a które ustalone zostały w sprawie II K 40/18 oraz obecnie rozpoznawanej. Na tej podstawie stwierdzić można, że to wyłącznie oskarżony znał sytuację także majątkową brata, miał swobodny dostęp do jego mienia ruchomego oraz zgromadzonych przez niego na

koncie bankowym środków (jako pełnomocnik konta) i postanowił tę sposobność wykorzystać ze szkodą dla pozostałego rodzeństwa.

Tym samym te ujawnione w toku postępowania II K 40/18, jak i obecnego, zachowania W. W., brak jakiegokolwiek refleksji i woli wyjaśnienia zaistniałej sytuacji, z uwzględnieniem prawa pozostałego rodzeństwa do dziedziczenia po J. W. (obecnie także po W.W. (1)), stanowią o nastawieniu oskarżonego do zasad porządku prawnego, jak też o błędnym uznaniu Sądu orzekającego, iż będzie on chciał wyciągnąć wnioski z kolejnej danej mu szansy (warunkowego umorzenia postępowania) i rozliczy się z rodzeństwem.

Nie jest przecież tak, że nie zdaje sobie sprawy konsekwencji własnych czynów i ciążących na nim zobowiązań. Świadczy o tym właśnie drobiazgowy wyliczenie kosztów, które miał ponieść w związku z utrzymaniem matki, organizacją pogrzebu matki, a wcześniej brata, co skrupulatnie odliczał od kwoty, którą przejął z rachunku zmarłego brata (k.39 - 80). Znamienne dla oceny rzeczywistej motywacji i postawy oskarżonego jest również to, że nawet ujawnienie kwestii związanych z przejęciem samochodu i ciągnika U. nie skłoniło go do refleksji i nie doprowadziło do podjęcia kroków w celu rozliczenia się z rodzeństwem - pokrzywdzonymi

w przedmiotowej sprawie. Jak wynika z akt sprawy takich działań ze strony oskarżonego nie było do dnia rozpoznania przedmiotowej apelacji, zaś jego postawa prezentowana także w toku postępowania odwoławczego, jednoznacznie wskazuje, iż nie poczuwa się do tego w żaden sposób.

Deklaracje, iż dążył ku temu, lecz jego starania się nie powiodły, nie przekonują. Uznać je należy za linię obrony, która nie ma odzwierciedlenia w rzeczywistości. Argumentem, który miałby świadczyć o dobrej woli oskarżonego nie jest również to, że jedynie dwaj jego bracia wystąpili przeciwko niemu na drogę sądową, zaś pozostałe rodzeństwo nie przyłączyło się do nich.

Biorąc pod uwagę powyższe stwierdzić należy, że Sąd I

**instancji
niezasadnie
uznał, że
oskarżony
dopuścił się
zarzucanego mu
czynu działając
wyłącznie w
interesie matki
oraz w celu
zabezpieczenia
środków
pieniężnych
zmarłego brata
przed resztą
rodzeństwa, a
tym samym
uznał te
okoliczności jako
mające wpływ
na obniżenie
stopnia winy i
społecznej
szkodliwości
czynu, którego
się dopuścił, co
stanowiło o
warunkowym
umorzeniu i tego
postępowania.
Kwota
przywłaszczonego
mienia,
wykorzystanie
nadarzającej się
sposobności w
postaci śmierci
właściciela tych
pieniędzy,
wiedzy o miejscu
położenia tych
środków
pieniężnych,
wykorzystania
szczególnego
zaufania
pokrzywdzonych,
którym go
obdarzyli (do
pewnego**

<p>momentu), działania na szkodę osób najbliższych, w tym w istocie także na szkodę swojej matki, będącej w podeszłym wieku i zależnej od niego, działanie z niskich pobudek w postaci osiągnięcia korzyści majątkowej oraz nierozliczenie się z pieniędzy z pokrzywdzonymi do czasu zakończenia tego postępowania karnego, jak słusznie wskazał apelujący, wykluczają możliwość przyjęcia niskiej szkodliwości czynu. W ocenie Sądu odwoławczego działanie oskarżonego było w pełni przemysłane i zaplanowane, co z kolei wskazuje na znaczny stopień zawinienia.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

do ponownego rozpoznania.			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
<p>Wniosek pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego jest niezasadny, gdyż zgodnie z przepisem art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. uchylene orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. W niniejszej sprawie żadna ze wskazanych okoliczności nie wystąpiła.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			

4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
1. W miejsce środka probacyjnego Sąd Okręgowy, uznając – takjaki i Sąd Rejonowy sprawstwo W. W. - skazał oskarżonego za czyn z art. 284 § 1 k.k. opisany w części		

wstępnej wyroku i wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 69 § 1 kk w zw. z art. 70 § 1 kk wykonanie tej kary warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata oraz zobowiązał w tym czasie oskarżonego na mocy art. 72 § 1 pkt 1 kk do informowania Sądu, co 6 miesięcy, na piśmie o przebiegu okresu próby.

2. Sąd Okręgowy uchylił również rozstrzygnięcie z punktu II części dyspozytywnej i na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych L. W. i R. W. po 2.000 złotych tytułem częściowego naprawienia szkody.

Zwiążle o powodach zmiany

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego zasługiwała na uwzględnienie, a jej wniesienie umożliwiło zmianę zaskarżonego wyroku na niekorzyść oskarżonego (art. 454 k.p.k.) i wymierzenie mu za przypisane przestępstwo z art. 284 § 1 k.k. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby, przy jednoczesnym nałożeniu na niego obowiązków określonego zachowania w okresie próby.

Wskazać należy, że choć Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie i wyjaśnił wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym przede wszystkim poczynił prawidłowe ustalenia wskazując na sprawstwo W. W., który nie negował tego, że chwilę po śmierci brata podjął z jego konta wszystkie

zgromadzone środki i wpłacił na swoje konto. Nie można jednakże zgodzić się z oceną stopnia jego zawinienia oraz społecznej szkodliwości popełnionego występku, bowiem nie uprawniają do warunkowego umorzenia tego postępowania. Nie można zgodzić się z Sądem meriti, iż plasują się ona takim poziomie, iż zgodnie z brzmieniem art. 66§1k.k. można uznać, iż „nie są znaczne”, a przy tym, że postawa oskarżonego, jego warunki osobiste i właściwości oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Ujawniona w toku całego postępowania, w tym na rozprawie odwoławczej, postawa oskarżonego, sposób popełnienia przypisanego mu występku, a przy tym brak jakiegokolwiek refleksji i wglądu we własne zachowanie i

obarczenie odpowiedzialnością za zaistniałą sytuację wszystkich oprócz siebie, świadczy o tym, że zarówno stopień winy oskarżonego, jak i stopień społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścił są znacznie wyższe aniżeli określone w art. 66§1 k.k.

Ustawa przewiduje dla sprawcy przestępstwa stypizowanego w art. 284 § 1 k.k. karę pozbawienia wolności do lat 3. Biorąc pod uwagę sposób i okoliczności popełnienia czynu Sąd odwoławczy uznał, że karę adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu będzie kara 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzona kara pozbawienia wolności jest zbliżona do dolnego progu kary, jaką Sąd mógł wymierzyć w niniejszej sprawie, przy uwzględnieniu jego postawy (emerytowanego pedagoga) oraz celów, które kara ma wobec sprawcy osiągnąć z uwagi na jej zapobiegawczy

i wychowawczy aspekt. Natomiast z uwagi na jego właściwości i warunki osobiste uznał Sąd odwoławczy, iż mimo niewykonania tak orzeczonej kary jej cele zostaną osiągnięte i oskarżony będzie w przyszłości respektował zasady porządku prawnego i współżycia społecznego, co skutkowało warunkowym zawieszeniem wykonanie tej kary na okres dwóch lat próby. Jednocześnie zwieszając wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. nałożono na oskarżonego obowiązek informowania Sądu - co 6 miesięcy na piśmie - o przebiegu okresu próby. Ponadto na mocy art. 46 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych L. W. i R. W. kwoty po 2.000 zł tytułem częściowego naprawienia szkody. Nie ulega bowiem wątpliwości, że środki, które oskarżony przejął w

<p>całości, winien był – po odliczeniu kosztów, które rzeczywiście poniósł w związku z pogrzebem brata, utrzymaniem W.W. (1) i jej pogrzebem, podzielić między spadkobierców. Nie jest rzeczą sądu karnego prowadzenie rozliczeń między spadkobiercami, ustalenie kto i jakie wydatki poniósł oraz czy były one uzasadnione, niemniej biorąc pod uwagę kwotę wypłaconą z konta J. W., przedstawione przez niego rozliczenia, pokrzywdzeni winni od niego otrzymać co najmniej właśnie po 2000 złotych.</p>			
<p>1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>			
<p>1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i></p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
<p>Punkt III</p> <p>Punkt IV</p>	<p>Na podstawie art. 627 k.p.k. i § 11 ust. 2 pkt. 4 w zw. z ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądzono od oskarżonego W. W. na rzecz oskarżyciela posiłkowego L. W. kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów związanych z udziałem pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 635 k.p.k. wobec uwzględnienia w części apelacji pełnomocnika wniesionej na niekorzyść oskarżonego Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym oraz w oparciu o art. 2 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach</p>

	w sprawach karnych wymierzył mu opłatę w kwocie 120 zł.	
7. PODPIS		
SSO Agnieszka Połyniak		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 11 października 2021r. sygn. akt II K 801/19		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana